

Szerkesztők:

Balogh Krisztina

Balogh Vivien

Birinyi Nikolett

Farkas Kitti

Fekete Adrienn

Fekete István

Györfi Bence

Hajdu Márk

Kádár Patrik

Lengyel Patrik

Maklaga Richárd

Menyhárt Attila

Molnár Dominik

Nagy Miklós

Nagy Zsolt

Rácz Krisztián

Sas Éva

Soltész Tamás

Szabó Anasztázia

Takács Patrik

Tar Dóra

Varga Eszter

Kincsesné Kirtyán Mária

osztályfőnök

8 év

legszebb pillanatai

avagy

a 8.b történetei

1 perces novellákba sűrítve

2016.

I. fejezet

Az első lépések

2000, 2001, 2002. a világtörténelem, na jó, a magyarság történelmének legszebb évei. Megszülettünk. Tudjuk, sokan ezt úgy gondolják, mi ebben a nagy szám, de szüleinknek ez fontos, hiszen minden évben megkapjuk a születési tortát, fújhatjuk a gyertyákat.

Elkezdünk beszélni, amit azóta is folytatunk, sokszor már egy kicsit sokak is vagyunk. Ovis éveink hamar elrepültek és azon vettük észre magunkat, hogy megnyitják előttünk az iskola kapuit. A bejáratnál kedves mosolygós arcok fogadtak minket. Marika néni, Krisztina néni és Edina néni meleg hangon várt bennünket. Félelmünk hamar elszállt. Nem is olyan félelmetes ez az iskola. Játszottunk, daloltunk, kicsit rosszkodtunk, hiszen tudjuk, kis gyerek kis gond....

Kisebb nagyobb sikerekkel vettük az írás, olvasás és matematika akadályait, pedig maximálisan odatettük magunkat, vagy mégsem.....á, dehogynem.

Emlékszünk, hogy tudott Krisztina néni örülni, mikor egy szót össze tudtunk olvasni. „Na végre”- kiáltott fel, mi meg boci szemekkel néztünk rá, és az egészségéért aggódtunk.

Hamar megéreztük, hogy Edina néni mindene a matematika. Gondolatai állandóan körülötte forogtak, mi meg folyamatosan elszédültünk. Mindig segített, akkor is, ha nem akartuk!

De jól tette!

Olvasni is alig tudtunk, de Marika néni látta bennünk a reményt és elsőben már olvasótábor szervezett nekünk. A szorobán technikát a tanyáján is alkalmaztuk dinnyeszámolás közepette. A nagy zöld golyók tologatása ment csak egy kicsit nehezen.

Mindent átgondolva, összegezve biztosan tudom, hogy angyalok voltunk. Imádtuk cicó-micót és a fiúkon istenien állt az arany korona. Sose rosszkodtunk, szépen beszéltünk egymással, segítőkészségünk határtalan volt. Csak azt nem tudom milyen szemüveget használtak a tanító nénijeink, mert az üzenő füzetbe nem ez volt beírva.

Na de ez akkor is így volt jó!

Kedves tanító néni, alsós éveink mindent szép percéért nagyon hálásak vagyunk!

Köszönjük!

II. fejezet

A megvilágosodás kora

Alsó tagozat három évén keresztül arra vártunk, hogy negyedik osztályosként mi legyünk a nagyok. Ez az idő hamar elszállt, ötödikesek lettünk és újból kicsik. Az ebédlőben türelmesen vártuk a sorunkra. Udvariasan előre engedték a nagy szamarakat, elnézést kértünk, ha véletlen átestünk a nagyok kirakott lábain.

Állandóan eltévedtünk a folyosókon, nem találtuk a tantermeket és nem ismertük meg tanárainkat. Mígnem egy hónap elteltével elkezdünk megvilágosodni... Kiismertük magunkat a folyosón, megismertük tanárainkat, megkaptuk az órarendet és beindult a robot.

III. fejezet

Az órarend bővületében

724 napon keresztül, a vándorlás, csengő, óra, csengő, vándorlás csengő, óra, csengő, vándorlás stb., stb., stb. volt a jellemző.

Ragadjuk csak ki, a legszebb perceket!

Magyar óra: Egy szőke tanár bácsi az 1/17-es terembe engedett be minket. Megtudtuk, hogy Tamás bácsinak hívják. Remegő lábakkal ültünk le vele szembe a padba. Mi lesz most? Ő meg leült velünk szembe... Csend....Húúúúúúúú

Majd egy kaján mosoly jelent meg az arcán. Leeresztettünk... Minden rendben lesz.

Így is volt. Négy éven át csak tanulni kellett... vers, vers, felelet, vers, tollbamondás, kompetencia mérés, szövegértés. A tananyaggal oly gyorsan haladtunk, hogy sose tudtuk magunkat utolérni... De, ugye ez nem látszott? Olyan szuperek voltunk, hogy be kellett vezetni a négyes alá tízszer is.

Vajon ez hanyas? Tudom, ez költői kérdés marad csupán.

Magyar órán néha elhangzott egy szó: Kajata – erre mindig felkaptuk a fejünket! A szó Jelentése: leeresztés, játékok, ökörködés, fürdőzés, MÓKA és kacagás. Szép emlékek együtt a nagyfőnökkel.

Köszönjük Tamás bá!

Matematika óra: Kati néni bekapcsolta a számítógépet. A táblán megjelent a tankönyv. Nézd már... ott a feladat, na de mit kezdünk vele? Hogy titkoljuk el, hogy nem értünk semmit?

Menyhárt Atti felkiáltott:” - Igen, én tudom, 1+1 az 3.” Na ne, már megint hülye... inkább ülne a popóján...

Kati néni dús haját meglibbentette a butaság szele, vagy inkább majdnem huzatot kapott? És beindult az élet. Szorzás, osztás, szerkesztés, egyenletek, függvények, dicséretetek, korholások, de a végén minden jól sült el. El mertünk menni versenyekre és felvételizni is...

Lehet, hogy lesz belőlünk valaki?

Végül most itt, már be merjük vallani Kati néninek, hogy Györfi Bence húzta a vonalat a táblára azon a bizonyos napon, mikor szokás szerint, megint nem látott senki semmit!

A kiránduláson, pedig már 11 órakor aludtunk, csak az a fránya holdkórosság okozta a zajongást a folyosón, meg a tavalyi 8.b, Kati néni volt osztálya.

Reméljük, már nem tetszik haragudni ránk.

Ezért az élet egyik nagy szabályával búcsúzunk: a négyzet plusz b négyzet egyenlő c négyzet.

Szerintünk is!

Történelem óra: Az örömóda dallama az I/6-os terem elé sodorta népes hordánkat. Nehéz küzdelmet vívtunk egymással az ügyben, hogy melyik tanterem lesz a honunk. Azt tudtuk, hogy 45 perc múlva innen is tovább kell vándorolnunk. Egy perc alatt meg lehet váltani a világot, mondta ezt egy híres ember, kinek nevét nem tudom már, de egy biztos a kocka el lett vetve. Maradtunk.

Emike néni, királynői határozottsággal és angyali kacagással tudatta velünk, hogy itt élnünk vagy halnunk kell.

Majd beültetett minket a háromszemélyes padnak álcázott időgépbe és csak repültünk, szárnyaltunk az évezredekken át, miközben királyoknak, nagybirtokosoknak, lovagoknak esetleg parasztoknak éreztük magunkat. Csak mindezt olyan nehéz összeegyeztetni a Szulejmánnal.

Mindig éreztük Emike néni körül a rejtelmes titok sejtelmes kódét. De végül megfejtettük a nagy kérdést, amit Nostradamus sem tud. Piroska nénivel Ők biztos, hogy testvérek és nagyon szereti a mogyorós csokit.

Emike néni, tessék elhinni nekünk, évtizedek óta ez már nem titok, a piros mogyorós az igazi!!!!

Fizika óra: Pisti nagy izgalommal állt a teremajtóban. Elsőként akart bejutni, hiszen Ildikó néni, már várta őt. Kinyílt az ajtó és ő villámként dörrent be a terembe.

Majd mi is beáramoltunk. Érezni lehetett a feszültséget és a zárlat okozta kiséleteket. A munkavégzés a képlet ellenére is nehezen kezdődött.

Kipakoltunk.

Majd Ildikó néni kedvesen közölte velünk, hogy röppentyűt írunk. Nekünk sem kellett több, előkerültek az ágyúk, puskák, és porzott tollunk alatt a papír. Elégedett arccal adtuk át tudásunk gyümölcseit tanár néninek, aki ennek örömeire elővette kicsi kocsijait és erőgépei.

Kedvencünk az ebonit rúd volt. Milyen szépen felállt tőle a lányok haja!!!

Ildikó néni, szerintem tetszik sejteni, hogy mi, Einsteinek nem leszünk, de a nagy tudós egy gondolatát azért megjegyeztük: „A régi kínaiaknak igazuk volt. Azt mondták: "Soha ne tégy semmit!" Na, mi ezt betartottuk!

Sok fizikai erőt kívánunk a minket követő nemzedékekhez!

Kémia óra: A fizika terem szomszédságában lévő kémiába totyogtunk át. Az ajtó, résnyire nyitva volt. Betámolyogtunk. Már megint, olyan fura szagot hagyott maga után az előző osztály. Mindig záptojást esznek? Felháborító!!!

A tanári asztalon lévő könyvhalmaz mögül Anikó néni mosolygott ránk! Gyertek csak, gyertek...

Megijedtünk! Valami füstölt. Ketyegést nem hallottunk! Mi ez?

Miklós és Patyi elsápadt. Kádár Patrik ezt látva gyorsan ablakot nyitott. Majd az életüket mentve, hirtelen egymás után kiugrottak az ablakon.

Na, így történt! Életmentés volt. De ez a verzió, csak tegnap jutott eszünkbe, ezért meséljük ma el.

Így már nagyon egyértelmű ez a történet, vagy nem?

Mi, többiek bent maradtunk az órán. Desztilláltunk, kovalenst kötöttünk, savat a bázissal reakcióztuk.

Oldottunk, kevertünk. Füstölögtünk!

Anikó néninek köszönhetjük azt is, hogy megfejtettük a szerelem lényegét!

A szerelem nem más, mint egy vegyületmolekula, ahol a különböző atomok kovalens kötéssel kapcsolódnak össze. A folyosón mindig ezt gyakoroltunk, ügyeletes tanáraink nagy öröme. Csak ők ezt, nem tudták!

Tessék már felvilágosítani Őket!

Biológia óra: Hát igen, a szerelem az Nagy Úr! Anikó néni hamar észre vette rajtunk, hogy tombolnak bennünk a hormonok, pedig alig mertünk megszólalni az órákon. Nem a félelem, hanem a csodálat miatt. Milyen csodás körülöttünk a világ. Félelmetes, hogy a virág is mozog. Azóta a fikuszom miatt éjjel alig merek aludni... A kutyámban keresem a parazitát, a szilváról pedig lemosom a viaszt, amit eddig a gyertyánál ismertem csak. Tudom, hogy a körte alma, csak ez a piacon nem működik... Jó érzés tudnom, hogy van izmom és egy pár év múlva ezt majd más is fogja rajtam látni, ha addig a zsírszövetem el nem takarja.

Legnagyobb élményem egyike volt, mikor Miklóssal együtt tetszett tanítani minket a beszélőszerveink helyes használatára. Hát még van mit gyakorolnunk! Nem a beszédtempómmal van a gond...

Csak azt sajnálom, hogy nem volt időm kibontakozni a kiselőadások során. A sok ő, meg izé elnyomta a mondandóm lényegét, de Anikó néni mindig kisegített és a fejemben örvénylő gondolatokat szavakra váltotta át. Talán ez azért kellett, hogy a többiek is megértsék az élet lényegét.

Steve Jones szerint: az emberiség a biológia lábjegyzete. Tudom, az enyém 45-ös méret, amit a mutációnak köszönhetek.

Kedves Anikó néni! Ugye jól látszik, hogy beérett a két év gyümölcse.

Kívánunk biológia órára sok ilyen kis facsemetét, mint amilyenek mi voltunk!

Testnevelés óra: A sok szellemi munka után megváltás a mozgás... már akinek... A tornaterembe érve a szőnyeg vonzásába kerültünk. Olyan jó, hogy gondolnak a fáradt gyerekekre is.

Rövid pihenőnk egy fülsiketítő sípszó szakította félbe. Azt sem tudtuk, hol vagyunk. Megtalálva a hang forrását a szavunk is elállt. A fiúk állta a földre koppant. Egy fitt tanár néni alakja körvonalazódott ki előttünk. Megérkezett Anikó néni. Kedves hangján arra kért minket, hogy sorakozzunk.

Fekete fehér pingvinruhánkban próbáltuk létrehozni a tornasort. Négy év alatt ez sok gondot okozott. Van, aki hosszában változott, de megfigyelhető a vízszintes kiterjedés is.

Jelentés után, jött a zsírégetés. Most sem értjük, hogy voltunk képesek egy órán futni 38 km-t, megcsinálni 480 felülést, nem is beszélve a 384 karhajlításról.

Eláruljam a választ? Na jó: minden eredményt el kell osztani 24-el.

De, mi azt valljuk, hogy egységben az erő.

Órák végén mindig a nap fénypontja következett. A játék. A kis kutyusok is megkapják a jutalomfalatkájukat, ha jól viselkedtek. Naná, hogy nekünk is járt.

Na de milyen jó, mikor más oldaláról is megismerhetjük tanárainkat.

Például, Anikó nénival kenuzhattunk a Bodrogon. Isteni kapitány volt. Minden harmadik bokorba hajóztunk csak bele, míg a többiek kettesével vették az akadályokat. Visszafele pedig mi kötöttünk ki a leghamarabb. Bevalljuk, azért mert már nagyon éhesek voltunk. De tessék csak nyugodtan arra gondolni, hogy a kapitányon múlt minden.

Reméljük, hogy 5 év múlva ezt újból megismételhetjük! Köszönjük!

Énekóra: Nagyon szeretünk énekelni! Mondom, nagyon szeretünk énekelni!

Igen, kedves Andi néni, jól tetszik hallani! Nagyon szeretünk énekelni, a fürdőszobában a zuhany alatt, a szobánkban zenehallgatás közben, vagy a farsangi bulikon. Miért nem lehet, hogy az ottani teljesítményeinket tetszene értékelni? Felvennék telefonra és az órán azt játszanánk le.

Nem tudjuk miért, de az ének teremben mindig elmegy a hangunk. A hangszálaink lefagynak, a levegő elfogy. Ezt nem tetszett még észrevenni? Szerintem a terem akusztikájával van a gond. A beszélgetéseknek megfelelő, de az énekhangnak ellensége.

Tessék elhinni, nem velünk van a baj.

Na de a kottázás sem piskóta, a szolmizálás meg tiszta izgalom. Azt még csak megértettük, alsóban még mutogattuk is, hogy dó, ré, mi, fá... na de annak, hogy cé, dé, é, ef... szerintem semmi értelme. Dúrmolva hallgattuk a négy évszakot is, pedig megélni jobban szeretjük. Kedvencünk a nyár.

A legmeghatóbb pillanatokat akkor éltük meg, mikor a híres zeneszerzőkről tetszett nekünk mesélni. Könnybe lábadt a szemünk, mikor megtudtuk, hogy megsüketültek, vagy megvakultak. Milyen kegyetlen a sors.

Ezért is nem választottuk a zenei pályát. Meghagyjuk azoknak, akik az öt vonal közé sikeresen be tudják rajzolni a violinkulesot és le tudják koppintani a szinkópát!

Köszönjük Andi néni!

Angol óra: Ezen az órán mindig osztódnunk kellett. Az osztály egyik fele ment jobbra, a másik balra.

Többek között engem is Orsi néni nyert meg a sorsoláson. Minden órán láttam tanár néni arcán, hogy én vagyok számára a főnyeremény. Köszönöm társaim nevében is azt a hatalmas türelmet, amit mindig tetszett nekünk adni, mikor kiült tekintetünkre a semmit sem tudás színes kis madara.

Azért törekedtünk a plusz pontok mielőbbi begyűjtésére, amit nagylelkűen és kedvesen tetszett adományozni, hiszen ennek is köszönhető, hogy jegyeinkkel nem szaporítjuk az elégtelenek bázisát.

Bocsánat, hogy néha elfelejtettük menni a kompetenciamérésre felkészítő órákra, de haza kellett rohannunk, mert számítógépen folytattuk angol szókinccsünk további bővítését. De szeretném megnyugtatni Orsi nénit, tessék nekem elhinni, mi nagyon jól megtanultunk angolul, csak azért nem közöltük ezt tanár nénivel, hogy ne zavarjuk meg az óra rendjét.

Hallgattunk, hogy bölcsek maradjunk!

Thank you for the beautiful hours that we spent together. We'll come back after the language exam. Have a good rest! Goodbye!

Másik angol óra: Orsi néni csoportja mindig jobbra tartott, mi meg balra a F/5-ös tanterembe. Piroska néni, aki tudjuk, hogy Emike néni testvére, várt minket. A tanterembe érve elfoglaltuk helyünket, a hetes angol nyelvhez hasonlító jelentése után, kipakoltunk és kinyitottuk az ablakot. Tudjuk, a kis szürke agysejtek oxigén hatására aktivizálódnak.

Kellett is, mert magyar szót csak akkor hallottunk, mikor Piroska néni a szép kerek angol mondatai elmondása után, kénytelen volt számunkra azokat lefordítani. De csak azért, hogy tisztázzuk a dolgokat. Mikor mi azt értettük, hogy álljunk fel, Ő csak azt akarta, hogy nyissuk ki a füzetet. Azért ez nem mindegy?

Sajnos azt sose értettük, hogy mi készítette az angolokat arra, hogy máshogy írják le azt, amit flancosan elmondanak. Ez volt az oka annak, hogy hamar elfáradtunk és észre sem vettük, hogy egymáshoz beszélünk az édes anyanyelvünkön.

Ekkor jött a rettegés, megjelent a cellux, ami a nyelvoktatás egyik legfontosabb eszköze. Mikor megláttuk kerek, aranyszínű alakját, Pavlovi reflexszel azonnal visszatértünk az angolhoz. Nagyon sajnáljuk, hogy eltűnt!!!

Dear teacher! Thank you for our English knowledge and we promise that we will practice a lot. We will be English teachers. Goodbye!

Informatika óra: Na, végre! Előttünk a monitor, kezünk alatt a billentyűzet, tenyerünket csiklandozza az egér. Ahogy hozzáérünk a bekapcsoló gombhoz, izgalmas bizsergés fut végig rajtunk. Itthon vagyunk! Vagyis majdnem! Most nem gond, hogy 2 csoport vagyunk. Így mindenkinek saját gépe lehet, igaz csak 45 percig.

Kedves Tünde néni! Már régóta tetszik ismerni minket. Tetszik emlékezni, mikor alsóban, énekelve tanultuk a matematikát? Most meg a virtuális világba és tanterembe tetszett bevezetni minket. Szinte minden órán elveszítjük a valóságot. A Comenius logó lebeg előttünk, az excel pedig nagyon szórakoztató. Ugye? Folyamatosan scratch programmal töltjük az időt, miközben mi magunknak szerkesztjük a játékokat. Szuper!!!!

A PowerPoint kisujjunkban van és brillírozhattunk is vele biológia és földrajz órán. Habár egy kicsit megszeppentünk, mikor Tünde néni folyamatosan minősítve lett. Nem is tetszett ugye ránk ismerni. De ez csak azért volt, hogy nehogy miattunk ne sikerüljön ez a vizsga. De nagyon ügyes tetszett lenni! Mi bizonyíthatjuk!

Majd ha a mesterpedagógusi cím következik, akkor nyugodtan tessék nekünk szólni, akkor is visszajövünk segíteni!

Addig pedig, ha lehet ne tessék bezárni virtuális tantermünket!

Informatika óra: Pista bácsi a szomszéd teremben bajlódott a mi csoportunkkal. Milyen dühítő volt, mikor időt veszítettünk az egyéni belépési kódok bevezetésével. Hiszen ilyenkor minden perc számít!

A sikeres kódolás után életre kelő monitoron elkezdünk szöveget szerkeszteni. Úgy érzem, titkárnők nem igazán leszünk. Titokban néha megpróbáltunk egymásnak írni, de szemfülessége határtalan, sasként csapott le ránk és nyitotta meg az excel táblát. Szumma szummárum, ez sem lett a kedvencünk.

Kedves Pista bácsi! Köszönjük a játékidőt, amit jutalomként kaphattunk szuper képességeink elismerése végett, de az utánunk jövő nemzedékeket nyugodtan tessék nyaggatni az Office összes programjával. Mesélték nekünk, hogy Őket csak ez érdekli. A terem fejlesztéséhez pedig javasoljuk a virtuális szemüvegek bevezetését, hiszen 3D-ben minden sokkal izgalmasabb, még az excel is!!!

Technika óra: Mennyivel jobb volt technika órán is mikor a gyümölcsöt nem 2D-ben, hanem 3D, vagyis inkább 4D-ben élvezhettük. Köszönjük, hogy meg tetszett minket tanítani, sütni és főzni is. Azóta tudjuk, hogy a pizza 2 perc alatt tűzforró és ehetetlen lesz a mikróban. A bögréből nem csak kakaót ihatunk, hanem sütit is süthetünk. Nagy élvezettel masszíroztuk a kakaós kekszmasszát, amit a végén kókuszba görgetve tettük élvezhetővé.

Hiányozni fognak a 2 óránként megíratott dolgozatok, ahol a helyesírásra is maximálisan oda tetszett figyelni. Kell is, hiszen ez egy fontos tanulói kompetencia...

Tetszik emlékezni a Krisztiánnal történt fogadásra? Csak azért vesztette el Krisz, mert nem szereti a csokit, és szép napot akart a kávéval szerezni tanár bácsinak. Azóta is kívülről fújja azt az anyagot.

Búcsúzóul azt kérjük igazgató néniéktől, hogy teljesítsék Pista bácsi álmát egy teljesen felszerelt konyha biztosításával, ahol kötények is lógnak a falon!

Köszönjük Pista bácsi!

IV. fejezet

Köszönet

Novellánk végén úgy érezzük, hogy azokról is szót kell említenünk, akik lehetőséget biztosítottak arra, hogy ebbe az iskolába járjunk. Őket úgy hívják, hogy iskolavezetés. Tagjai az igazgató és a 4 helyettese.

8 évünk alatt ezen a területen elég sok változást tapasztaltunk. A bizonyítványunkban más-más igazgatói aláírást láttunk. Felsősként azonban ez már állandósulást mutat. Végre!

Bátran mertük megtanulni Ildikó néni, Ilus néni, Magdi néni, Tibor bácsi és Sanyi bácsi nevét. Mindig törekedtünk arra, hogy ha találkoztunk a folyosón, akkor köszönjük. Ha ez elmaradt, akkor biztos azért volt, mert a következő óra tananyagát mormoltuk az orrunk alatt.

Szerencsére az igazgatói irodát nem ismerjük, mert mi jó gyerekek vagyunk. Igazgatói dicséretet tömkelegét sokszor kellett Ildikó néni aláírni, hiszen aktív diákok voltunk.

Reméljük, hogy erre majd a ballagón is tetszik emlékezni, hiszen van még sok hely a könyvespolcunkon.

Köszönjük, hogy itt tölthettük életünk legszebb 8 évét és elnézést kérünk, ha egy kicsit hosszúra nyúlt novellánk, de szép emlékeink apró morzsáit, csak el kellett hinteni itt a tornaterem padlóján.

Üdvözlettel: a 8. b